

КИЇВСЬКИЙ СТОЛИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ БОРИСА ГРІНЧЕНКА

Факультет журналістики

Кафедра міжнародної журналістики

КВАЛІФІКАЦІЙНА БАКАЛАВРСЬКА РОБОТА

на тему:

Відеопроєкт на платформі «Ютуб» про загибель батька-військового

Здобувачки IV курсу
групи МЖБ-1-22-4.0д
ступеня вищої освіти «бакалавр»
галузі знань 06 Журналістика
спеціальності 061 Журналістика
освітньої програми 061.00.05 Міжнародна
журналістика
Перепечко Ірини Віталіївни

Використання чужих ідей, результатів і
текстів мають посилання на відповідне
джерело

Науковий керівник: Багненко В.Ю.,
викладач кафедри міжнародної журналістики

_____ І.В. Перепечко
(підпис студента)

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Допускаю до захисту перед ЕК

Голова комісії

_____ В.І. Терещук
завідувач кафедри
міжнародної журналістики

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

Члени комісії

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

м. Київ — 2026 рік

Зміст

ВСТУП	3
РОЗДІЛ I ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ	6
РОЗДІЛ II СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОДУКТУ	10
2.1. Обґрунтування інформаційного проєкту	10
2.2. Структура проєкту	11
2.3. Жанрова палітра	11
2.4. Зображальний матеріал та особливості оформлення	12
2.5. Авторська ідея	12
2.6. Особливості аудиторії	13
РОЗДІЛ III ТЕХНІЧНІ ТА ПРОГРАМНІ ЗАСОБИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ ВТІЛЕННЯ ПРОЄКТУ	14
ВИСНОВКИ	15
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	19
ДОКУМЕНТАЦІЯ	22
АНОТАЦІЯ	33
ANNOTATION	34

ВСТУП

Актуальність вибору теми. Повномасштабна війна в Україні зробила тему втрати близьких людей одним з визначальних маркерів сучасної української дійсності. Результати опитування Київського міжнародного інституту соціології (КМІС) від червня 2023 року показують, що 78% українців мають близьких родичів або друзів, які дістали поранення чи загинули після 24 лютого 2022 року. Регіональний зріз підтверджує спільність цього досвіду для всієї країни: від 70% на сході до 80% на заході. Люди, які зіткнулися з втратою чи пораненням близьких, у середньому мають близько семи таких людей в оточенні. При цьому 64% опитаних заявляють щонайменше про одного пораненого друга чи родича, а 63% — про загиблого [4].

Більш свіжі моніторингові дані соціологічного дослідження від квітня 2026 року, яке замовило медіа «Слово і діло», фіксують, що 37% родин втратили рідних через загибель [7]. Ці цифри свідчать, що понад третина українських сімей мають прямий досвід бойової втрати.

Необхідність створення відеороботи про проживання втрати батька на фронті саме зараз зумовлена тим, що війна триває п'ятий рік, а розуміння етапів горювання допомагає людям справлятися з психологічними наслідками трагедії. Фокус на одній історії дозволяє детально показати процес адаптації до нових обставин. Це допомагає глядачам, які проходять через подібне, краще зрозуміти власні емоційні реакції та зменшити відчуття ізольованості.

Проект має практичну користь як для широкої аудиторії, так і для професійної спільноти. Глядач отримує живий приклад того, як людина справляється з горюванням та де знаходить точки опори. Для медійників і студентів профільних спеціальностей проект слугуватиме наочним прикладом із журналістики травми: він показує, як правильно спілкуватися з героєм, щоб розкрити складну тему втрати етично й не ретравматизувати героя.

Мета та завдання кваліфікаційної бакалаврської роботи. Мета проєкту — розробити та створити якісний, етичний аудіовізуальний медіапродукт про доньку загиблого українського військовослужбовця Олега Богача Поліну, детально показавши її особистий шлях проживання втрати, спираючись на стандарти журналістської етики та правила роботи з травмою.

Завдання роботи:

1. Дослідити теоретичну та методологічну базу журналістики травми, чітко визначити специфіку етичних, психологічних та професійних стандартів інтерв'ювання людей, які мають досвід втрати близьких.
2. Проаналізувати, як саме сучасні українські медіа (як загальнонаціональні телеканали й платформи, так і регіональні редакції) зараз висвітлюють тему втрати та загибелі військових.
3. Розробити план майбутньої відеороботи з донькою загиблого військовослужбовця.
4. Провести підготовчу роботу: зібрати архівні матеріали, організувати логістику.
5. Зняти портретне інтерв'ю.
6. Здійснити повний цикл постпродакшну: змонтувати відзнятий матеріал, інтегрувати архівний ряд, провести роботу зі звуком та кольорокорекцією.
7. Проаналізувати фінальний результат, оцінити ефективність використаних творчих методів, етичних підходів та технічних засобів під час створення готового відео.

Об'єкт та предмет дослідження. Об'єктом дослідження є сучасні українські аудіовізуальні проєкти, документальні фільми, телевізійні сюжети та YouTube-програми, які присвячені темі повномасштабної війни та досвіду втрати. Предметом дослідження є внутрішня структура, режисерські та технічні прийоми, а також конкретні етичні правила і психологічні алгоритми створення відеоінтерв'ю, що фокусується на адаптації та виживанні людини після пережитої втрати.

Методи дослідження:

- Теоретичний аналіз та узагальнення застосовували під час вивчення посібників із журналістики травми, книжок тощо.
- Портретне інтерв'ю — основний практичний метод збору інформації, який дозволив розкрити особистість героїні.
- Метод спостереження використовували безпосередньо під час зйомок, щоб фіксувати реакції героїні (міміка, жести, тривалість пауз). Це допомогло коригувати темп розмови, наступні питання тощо.
- Метод аудіовізуального виробництва — практичний комплекс робіт, що включає режисуру, операторську зйомку, запис звуку, а також монтаж, роботу з графікою та фінальну кольорокорекцію.
- Аналіз художньо-публіцистичного контенту медіа допоміг нам систематизувати й порівняти підходи сучасних українських редакцій до висвітлення чутливих тем, виявити шаблони та знайти нові форми подачі матеріалу.

Структура проєкту. Творчий проєкт складається з двох частин: теоретичної, у якій обґрунтовується необхідність створення медіапроєкту, та практичного додатка — матеріалів, що супроводжували виготовлення відеопродукту, зокрема, тексту титрів з хронометражем та тексту початкової заставки.

РОЗДІЛ І

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ

Робота медійника в країні, яка перебуває в стані повномасштабної війни, насамперед потребує глибокого розуміння психологічних процесів, що відбуваються з людьми після пережитих трагедій.

У зв'язку з цим у сучасній медіасфері України все частіше використовують правила роботи журналістики травми — мультидисциплінарного підходу на стику медіавиробництва, нейробіології та психології. Як зазначає експертка з журналістики травми та репортерка Оксана Расулова, цей напрям орієнтований на «роботу з людьми, які мають потенційно травматичний досвід, що змінив їхнє сприйняття світу, себе і довіру до людей» [3]. Тобто коли журналіст приходить на інтерв'ю до людини, яка втратила батька, чоловіка чи дитину, він повинен чітко усвідомлювати, що це втручання у вразливу зону людської психіки, де тиск може мати негативні наслідки для героя.

Крім того, варто відмовитися від стереотипу, що людина, яка пережила обстріл, втрату близької людини чи інші наслідки війни, автоматично має психічний розлад або ПТСР (посттравматичний стресовий розлад). Наукові дослідження доводять зовсім інше: сама по собі така складна подія навіть як смерть близького на фронті є лише потенційно травматичною [13]. Перетвориться вона на хронічну, руйнівну психологічну травму чи ні — залежить від величезної кількості факторів: від індивідуальних особливостей нервової системи людини, від наявності чи відсутності підтримки з боку родини та суспільства, від її внутрішніх психологічних ресурсів тощо. Старший радник з навчання та інновацій авторитетного міжнародного інституту Dart Center for Journalism and Trauma Гевін Різ наголошує на тому, що людська психіка має колосальний, закладений еволюцією запас життєстійкості (резильєнтності) [13].

Звісно, одразу після пережитого шоку у людини виникає гостра стресова реакція. Психотерапевтка Тара Конрад описує цей стан як нормальну відповідь нашої психіки на абсолютно ненормальні обставини навколо [13]. Тобто, коли людина плаче, коли вона заціпеніла від горя, коли вона кричить від болю — це не ознаки слабкості чи хвороби. Це ознаки того, що її психіка прямо зараз активно працює, адаптується і намагається «обробити» ситуацію. Тому завдання журналіста — бачити в героєві не жертву, а особистість.

Щоб працювати з темою втрати етично, журналісту недостатньо бути просто ввічливим — потрібно розуміти фізіологічні зміни, які відбуваються в центральній нервовій системі людини під час стресу. Психотравмуючий досвід буквально перелаштовує біологічну роботу мозку. Біолог Сергій Данилов детально пояснює, що в цьому процесі ключову роль відіграють три головні структури [13]:

1. Кора головного мозку (зокрема префронтальна кора) — відповідає за нашу логіку, свідомість, аналіз, планування та мову.
2. Гіпокамп — відповідає за обробку й упорядкування спогадів, зокрема допомагає мозку визначати, що травматична подія вже минула і не відбувається зараз.
3. Лімбічна система — зокрема мигдалеподібне тіло (амигдала) — відповідає за обробку емоцій, розпізнавання загрози та автоматичні реакції організму на небезпеку, зокрема реакції «бий, біжи або замри».

Так, коли людина, наприклад, дізнається про смерть близького, цей механізм миттєво втрачає баланс. Амигдала переходить у стан гіперактивності, вона буквально «затоплює» мозок страхом і болем. Водночас робота префронтальної кори та гіпокампу пригнічується. Через це спогад про травматичну подію людина може не сприймати як щось із минулого, мозок може продовжувати реагувати так, ніби небезпека все ще триває. Оксана Расулова описує цей стан через наукове поняття альтернативної травматичної пам'яті [15]. Так, коли людина згадує про трагедію, її охоплюють нав'язливі спогади, і весь її організм (на рівні гормонів,

серцебиття, тиску тощо) знову переживає той самий первинний шок. Тому, якщо під час зйомок у героїні виникають сльози, тривалі паузи або заціпеніння (флешбеки чи інтрузії) — це наслідок фізіологічних процесів у її мозку. Журналіст повинен це розуміти, уникати тригерних тем та не тиснути емоційно.

Ці біологічні механізми задають журналісту чіткі межі поведінки під час інтерв'ю. Наприклад, прямі й деталізовані запитання на кшталт: «Що саме ви відчули в момент, коли дізналися про загибель батька?», «Як ви плакали?», «Яким було його тіло?» — є порушенням професійної етики. Такі запитання можуть різко підсилювати емоційну реакцію людини й вибивати її зі звичного стану — так, ніби подія відбувається знову тут і зараз. Це і є ретравматизація — процес повторного переживання минулого травматичного досвіду.

Натомість, коли інтерв'ю відбувається в спокійній атмосфері, людині легше залишатися в стабільному стані й контролювати свої реакції. У таких умовах вона може розповісти про складний досвід більш усвідомлено — з позиції теперішнього часу, а не занурюючись у нього заново. Людина також сама визначає, скільки хоче і може сказати. Це зменшує ризик емоційного виснаження та ретравматизації.

Перенесення цих теоретичних знань у практику створення реального відеоінтерв'ю передбачає чітке дотримання чотирьох базових принципів [13]:

- Повернення герою відчуття контролю. Травматичні події часто пов'язані з втратою контролю над ситуацією. Тому під час зйомки важливо максимально передати ініціативу людині. Вона сама визначає місце, час і формат розмови. Перед інтерв'ю варто чітко домовитися, що вона може зупинити запис у будь-який момент, зробити паузу або відмовитися відповідати на окремі запитання. Також важливо заздалегідь проговорити структуру розмови — це знижує рівень невизначеності й напруги.
- Створення ширшого контексту. Не варто зводити інтерв'ю лише до моменту трагедії. Доцільно говорити і про життя людини до події, її

стосунки, рутину, досвід родини. Також важливо показувати, як вона живе зараз і як відновлює побут. Це дозволяє подати історію не лише через подію втрати, а й через ширший життєвий контекст.

- Відмова від романтизації. Існує помилка нав'язувати своїм героям штамп «посттравматичного зростання». Проте важливо розуміти, що неприпустимо говорити людині: «Це горе зробило вас сильнішою» тощо. Завдання журналіста — фіксувати досвід без додаткових інтерпретацій, оцінок чи штучного оптимізму.
- Дотримання професійних меж. Журналіст не виконує функції психолога чи терапевта. Його завдання — зібрати й передати історію, а не впливати на емоційний стан людини або працювати з її переживаннями. У розмові варто уникати фраз на кшталт «все буде добре» або «я вас розумію» (бо ми не розуміємо, це не наш батько загинув), а також будь-яких діагнозів чи порад. Основний фокус — на точному й коректному описі досвіду людини в межах її власних слів.

Саме такий уважний, науково обґрунтований та етичний підхід дозволяє створити проєкт, який надійно захищає особисті межі героїні та водночас розповісти її історію широкій аудиторії.

РОЗДІЛ II

СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОДУКТУ

2.1. Обґрунтування інформаційного проєкту

Сучасний український медіаринок перебуває під впливом воєнних факторів, і запит на документальний контент та інтерв'ю, які стосуються теми втрати та війни, залишається високим. Проте, якщо проаналізувати інформаційний простір (марафон «Єдині новини», великі YouTube-канали українських медіа із «білого списку», наприклад, «Українська правда», «Hromadske»), то можна побачити, що контент здебільшого будується навколо людей та тем, які вже мають суспільний резонанс: військових із високими званнями, публічними героїчними вчинками, медійною впізнаваністю тощо.

Яскравими прикладами можуть стати такі відео як «В Кринках загинули тисячі людей. Це велетенський провал, трагедія і пекло – ВОЛИНА | УП. Інтерв'ю» [2] та ««Перший вихід на позиції після полону — не хотілося померти». Азовець Расті після 2,5 років полону» [12].

З іншого боку, є регіональні медіа — наприклад, Хмельницька філія Суспільного (наш загиблий герой Олег Богач родом саме з Хмельницького). Місцеві журналісти якраз дуже часто звертаються до історій військових, які не мають медійної впізнаваності. Але тут виникає інша проблема — зазвичай це класичні інформаційні чи кількахвилинні сюжети, часто з поховань [5], [6], [9]. В таких матеріалах місцеві журналісти концентруються на базових біографічних характеристиках: вік, місце служби, сімейний стан та цивільна професія тощо. Через брак екранного часу в подібних сюжетах журналісти часто оминають психологічні моменти: як саме родина переживає горе та адаптується до життя після втрати.

З огляду на це виникає потреба у портретному інтерв'ю, яке зміщує акцент із сухої хроніки на внутрішній світ людини, процес рефлексії та збереження пам'яті. Медіапроєкт заповнює цю тематичну прогалину, поєднуючи методи журналістики травми з якісним візуальним виробництвом.

2.2. Структура проєкту

Цей медіапроєкт — це цілісний, комплексний аудіовізуальний продукт, який ми від самого початку розробляли та адаптували під специфіку платформи YouTube. Ми обрали формат відеоінтерв'ю-портрета. Загальний хронометраж роботи становить одну годину, одну хвилину та тринадцять секунд.

У проєкті немає штучного поділу на рубрики. Композиція вибудована за хронологією і складається із декількох послідовних частин. Перша частина присвячена спогадам про ранні роки та стосунки героїні з батьком у цивільному житті, включаючи підліткові кризи й періоди емоційного віддалення. Друга — висвітлює відновлення зв'язку між батьком і донькою, вплив повномасштабної війни на переоцінку цінностей у родині, спогади про мобілізацію батька до Сил оборони України. Третій блок фокусується на досвіді перших днів після отримання звістки про загибель. Тут відображаються психологічні стадії горювання та спроби адаптуватися до нової реальності. У фінальній частині фокус зміщується на символічні речі та спогади, які допомагають тримати зв'язок із батьком і зберігати пам'ять про нього.

2.3. Жанрова палітра

Основний жанр медіапроєкту — відеоінтерв'ю-портрет, який дозволяє сфокусуватися на внутрішньому світі людини: її словах, емоціях, міміці, паузах. Саме це важливо при роботі з темою горя та втрати.

Щоб відеоробота не зводилася до статичної розмови в кадрі, інтерв'ю також містить родинні архівні фотографії: вони допомагають глядачеві побачити батька живою людиною, а не лише почути про нього зі слів доньки.

2.4. Зображальний матеріал та особливості оформлення

Усі елементи відеороботи підпорядковані одній ідеї — створити спокійний, безпечний простір для розповіді.

Цей підхід визначив навіть вибір локації. Для запису інтерв'ю ми разом із дівчиною обрали мінімалістичну терасу — вона повністю скляна, навколо видно траву й зелень, що одразу створювало правильний, затишний настрій. Ми намагалися прибрати з кадру будь-який візуальний шум, тому на столі не було нічого, крім води. Така ж простота збереглася і в усьому іншому. Насамперед це стосується музики — в інтерв'ю її взагалі немає. Ми свідомо відмовилися від звукового супроводу, бо не хотіли штучно підсилювати емоції чи витискати з глядача сльозу. Без музичного фону набагато легше зосередитися на самому змісті розмови й співпереживати почутому.

Візуально відео теж витримане в дуже стриманій стилістиці. Під час кольорокорекції ми уникали надмірного контрасту чи якихось штучних, занадто яскравих кольорів, щоб картинка залишалася максимально природною. У такому ж стилі зробили й написи: підібрали простий, сучасний шрифт і класичний білий колір. Завдяки цьому графіка на екрані не перебирає на себе увагу, а лише акуратно допомагає сприймати інформацію.

2.5. Авторська ідея

Головна ідея проєкту — показати можливість етичного та дбайливого висвітлення теми воєнної втрати в українському інфопросторі. Відеопортрет демонструє, що розмова про втрату може відбуватися без тиску на емоції співрозмовника. Фокус уваги ми зміщували на стійкість людини та пошук нових точок опори, а також на думку, що збереження пам'яті допомагає родинам знаходити сили жити далі.

Матеріал має практичну цінність. Глядачам, які переживають схожу втрату, відео може допомогти знизити відчуття самотності, демонструючи реальний приклад призвичаєння до нової реальності. Для медійної спільноти проєкт є прикладом роботи з делікатними темами без штучного нагнітання

емоцій чи маніпуляцій. Також відео можна використовувати в освітніх проєктах: на заняттях із журналістської етики або під час заходів, присвячених збереженню історичної пам'яті. Публікація на YouTube дає матеріалу довгий «термін життя» — його можна переглядати й через місяці, і через роки. У перспективі цей формат може перерости в цикл відеоінтерв'ю.

2.6. Особливості аудиторії

Це відео розраховане на абсолютно різних людей, але насамперед на тих, хто сам зіткнувся з втратою на війні. Історія пов'язана з Хмельниччиною, тому вона найближча місцевим жителям. Проте саме горе і спроба жити далі зрозумілі багатьом людям в Україні, тож досвід героїні може підтримати глядачів і з інших регіонів. Для шкіл та коледжів, зокрема, Хмельницької області це інтерв'ю можна брати як основу для уроків пам'яті.

Також під час перегляду відео можна увімкнути англійські субтитри. Зрозуміло, що таке інтерв'ю не набере мільйонів переглядів за кордоном, бо алгоритми YouTube частіше просувають більш «гучні» українські проєкти на воєнну тематику. Але проєкт буде корисним для закордонних журналістів, дослідників та студентів. Оскільки іноземні репортери часто працюють у швидкому темпі й сприймають події через суху статистику, вони іноді ставлять некоректні запитання, які ранять героїв. Ця відеоробота може показати іноземним журналістам приклад дбайливого інтерв'ювання людей у країні, де триває війна.

РОЗДІЛ ІІІ

ТЕХНІЧНІ ТА ПРОГРАМНІ ЗАСОБИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ ВТІЛЕННЯ ПРОЄКТУ

Для зйомок на Хмельниччині використовували базовий набір техніки, нашим завданням було отримати гарний візуал й чистий звук для YouTube, але без зайвої складності й громіздкого обладнання.

Знімали інтерв'ю на бездзеркальну камеру у Full HD, а щоб кадр був стабільним використовували штатив. Звук писали на дві бездротові петлички, яку кріпили на одяг — це допомогло прибрати зайві шуми й зробити голос чітким. Працювали з природним світлом.

Монтаж робили в Adobe Premiere Pro на MacBook Pro. Матеріал зібрали в логічну історію, додали перебивки з репортажних кадрів, знятих тією ж камерою, а також прості написи. Крім того, вирівняли гучність голосу та делікатно прибрати фоновий шум

Кольори вирівнювали через інструмент Lumetri Color — це дозволило зробити відтінки м'якими та природними під настрій розмови.

ВИСНОВКИ

Робота над цим проектом із самого початку змусила по-іншому подивитися на звичні журналістські підходи, тому що тема втрати й людського горя не сумісна з гонитвою «вичавити» емоцію для камери. У процесі стало зрозуміло, що журналіст має розуміти базові психологічні процеси, які відбуваються з людиною після травматичних подій. Зокрема те, що пам'ять про такі події не завжди сприймається як щось минуле, і мозок може реагувати на неї так, ніби загроза все ще триває. Тому головне правило в такій роботі — не нашкодити.

Журналістика травми тримається на повазі до людини та її контролю над ситуацією. Це означає, що героїня сама вирішує, де і коли говорити, про що вона не хоче говорити і коли потрібно зупинити запис. Такий формат зменшує тиск і робить розмову безпечнішою для людини, а також зміщує фокус із самої події втрати на життя, цінності та пам'ять.

Коли починаєш дивитися на український медіапростір у цій темі, стає помітно, що між великими проектами про відомих людей і короткими регіональними сюжетами є велика прогалина. У новинах зазвичай лишається лише базова інформація про людину та обставини загибелі, але майже не показують, як живуть родини після цього. Саме цей досвід зазвичай залишається поза кадром. Тому медіапроект і став спробою показати, як живуть і змінюються життя людей після втрати, а не лише сам факт події. Через це ми й обрали формат довгого відеопортрета, а не короткого сюжету.

Описана вище проблема і визначила те, яким став медіапроект. Коли ми розробляли концепцію, то свідомо відмовилися від поділу на рубрики чи запитань, які б спеціально провокували дівчину на емоції. Інтерв'ю побудоване як плавна хронологічна історію стосунків доньки та батька. Було важливо показати Олега Богача живою людиною — з його характером, звичками, зокрема, через побутові спогади доньки. Це допомогло створити цілісну картину, де тема втрати є важливою, але не єдиною частиною розповіді.

Підготовчий етап

та зйомки на Хмельниччині допомогли перевірити всі теоретичні правила на практиці. Збір архівних матеріалів — родинних фотографій та особистих повідомлень — вимагав максимальної делікатності, адже це занурення в особистий простір, який досі може тригерити. Під час самих зйомок для дівчини були створені максимально спокійні умови. Її не квапили, не намагалися заповнювати паузи своїми репліками, робили перерви у зйомках, щоб дати можливість перевести подих та оговтатись емоційно. Під час монтажу відео в Adobe Premiere Pro, вирішили взагалі не змінювати природний темп розмови й не псувати атмосферу надмірною обробкою. Я спеціально залишила в кадрі довгі паузи, коли дівчина мовчить, зітхає чи просто збирається з думками перед тим, як щось сказати. Зібрані архівні фотографії вставлені саме в тих моментах, де вони допомагали візуально підтримувати слова дівчини й показати її батька в колі родини. У звичайних новинах такі затримки зазвичай вирізають, щоб сюжет йшов швидше. Але тут ці секунди мовчання говорять навіть більше, ніж самі слова. Якщо їх прибрати, зникне відчуття живої розмови, а героїня виглядатиме так, ніби вона наперед вивчила текст.

Аналіз фінального результату змусив по-новому поглянути на технічні обмеження, з якими довелося зіткнутися під час роботи. Зйомка наодинці, без команди та лише на одну камеру спочатку здавалася серйозним мінусом, адже ми не могли динамічно змінювати ракурси чи чергувати плани під час монтажу. Проте у підсумку цей проєкт показав, що брак складної техніки та відсутність візуальних ефектів можна перетворити на свідомий творчий вибір. Коли в кадрі немає яскравого світла, фонових мелодій чи постійної зміни картинки, глядач перестає бути відстороненим спостерігачем — він починає слухати та емоційно співпереживати. Робити все без команди виявилось складно, але це дало цінний професійний досвід. Коли ти на знімальному майданчику один, доводиться контролювати багато процесів: і за фокусом в камері стежити, і водночас слухати людину, реагувати на її емоції. Але в цьому

знайшовся великий плюс. Героїню ніхто й ніщо не відволікало, не було цього відчуття, що навколо стоять сторонні люди й усі на неї дивляться. Ймовірно, саме через таку камерну атмосферу вона змогла відкритися і говорити на складні теми.

Кінцевий результат довів, що професійність роботи визначає не кількість камер чи складна техніка, а рівень підготовки журналіста, його занурення в тему та розуміння психологічних стандартів спілкування. Сама по собі зйомка на одну камеру без динамічної зміни кадрів не зменшує цінності матеріалу, якщо інтерв'юер зміг побудувати довіру з героєм і правильно структурував розповідь. Саме ретельна попередня робота з архівами, знання етичних правил журналістики травми та вміння працювати зі складними темами дозволяють створити якісний медіапродукт.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Боць Т. Не зупиняйте сльози. Як працювати з людьми, які пережили горе / О. Горчинська. Медіамейкер. 2021. URL: <https://mediamaker.me/ne-zupynyajte-slozy-yak-praczuvaty-z-lyudmy-yaki-perezhyly-gore-porady-oleksandry-gorchynskoyi-2021/> (дата звернення: 10.03.2026).
2. В Кринках загинули тисячі людей. Це велетенський провал, трагедія і пекло – ВОЛИНА. Українська правда. Інтерв'ю. 2024. URL: https://www.youtube.com/watch?v=wu6_x1AIiwQ (дата звернення: 15.05.2026).
3. Васіна О. Журналістика травми: як не нашкодити? Накипіло Освіта. URL: <https://osvita.nakypilo.ua/zhurnalistyka-travmy-yak-ne-nashkodyty/> (дата звернення: 15.05.2026).
4. Грушецький А. Скільки українців мають близьких родичів та друзів, які були поранені / загинули через російське вторгнення: результати телефонного опитування, проведеного 26 травня - 5 червня 2023 року : прес-реліз. Київський міжнародний інститут соціології. 2023. URL: <https://kiis.com.ua/?lang=ukr&cat=reports&id=1254&page=1> (дата звернення: 01.05.2026).
5. З військовим Олегом Панасюком попрощалися у Хмельницькому. Суспільне Хмельницький. 2024. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=jCuvpYdfsDE> (дата звернення: 15.05.2026).
6. Із воїном Валентином Мельницьким попрощалися у Хмельницькому. Суспільне Хмельницький. 2024. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=SN8Bm5Uzup0> (дата звернення: 15.05.2026).
7. Кожна третя українська родина втратила на війні рідних або житло – соціопитування. Слово і діло. 2026. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2026/04/08/novyna/bezpeka/kozhna-tretya->

- [ukrayinska-rodyna-vtratyla-vijni-ridnyx-abo-zhytlo-soczopytuvannya](#) (дата звернення: 01.05.2026).
8. Левін П. Пробудження тигра: зцілення травми : книга. (дата звернення: 28.01.2026).
 9. Місяць тому вручив посвідчення майстра спорту: у Хмельницькому попрощались Денисом Мостовим. Суспільне Хмельницький. 2024. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=VWiFA23Ztz0> (дата звернення: 15.05.2026).
 10. Нановська В. Як журналістам працювати з людьми, які пережили травматичні події. Медіамейкер. URL: <https://mediamaker.me/yak-zhurnalistam-praczyuvaty-z-lyudmy-yaki-perezhyly-travmatychni-podiyi-5124/> (дата звернення: 01.04.2026).
 11. Не нашкодъ: як працювати з людьми, які пережили травму / Є. Подобна. Журналістська ліга. URL: <https://www.jta.com.ua/knowledge-base/ne-nashkod-iaak-pratsiuvaty-z-liudmy-iaki-perezhyly-travmu-konspekt-seminaru-yevhenii-podobnoi/> (дата звернення: 10.04.2026).
 12. Перший вихід на позиції після полону — не хотілося померти. Азовець Расті після 2,5 років полону : інтерв'ю. Громадське. 2024. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=H5WEzwdL6xU> (дата звернення: 15.06.2026).
 13. Расулова О. Гайд «Журналістика травми» : посібник на основі глибинних інтерв'ю з медійниками та медійницями. URL: https://drive.google.com/file/d/1aNaZUzOEcaoNdFLAB7yv_IQC7trTLqAI/view (дата звернення: 28.02.2026).
 14. Сапольські Р. Чому зебри не страждають на виразку : книга. (дата звернення: 30.11.2025).
 15. Що каже наука про травму і як ці знання стануть в пригоді журналістам / О. Расулова. Журналістська ліга. URL: <https://www.jta.com.ua/knowledge-base/shcho-kazhe-nauka-pro-travmu-i-iaak-tsi-znannia-stanut-v-pryhodi->

[zhurnalistam-konspekt-z-treninhu-oksany-rasulovoi/](#) (дата звернення:
12.03.2026).

16.Dart Center for Journalism and Trauma. URL: <https://gcjt.org/> (дата
звернення: 18.04.2026).

17.Kyiv Media School. Facebook. URL:
<https://www.facebook.com/share/p/1BdU7WQ8Su/> (дата звернення:
19.04.2026).

ДОКУМЕНТАЦІЯ

1. Текст початкової заставки

Військовослужбовець 10 окремої гірської-штурмової бригади Богач Олег загинув на Донеччині 5 липня 2023 року, за місяць до повноліття своєї доньки Поліни. Саме вона розкаже історію свого батька, який загинув, захищаючи Україну.

A serviceman of the 10th Separate Mountain Assault Brigade “Edelweiss,” Oleh Bohach, was killed in Donetsk region on July 5, 2023, one month before his daughter Polina came of age. It is she who will tell the story of her father, who died defending Ukraine.

2. Текст англійських титрів з хронометражем

0:12 Polina, hi.

0:13 Hi.

0:14 When I first suggested this conversation, I didn't know if you'd agree. Back then, I didn't explain the deeper purpose behind wanting to record this. For me, it's not just a graduation project—it's something more. The idea for this conversation came to me long before I actually needed to do a final thesis. If you remember, we went to the cemetery together to visit your dad.

0:48 I got very emotional back then.

0:53 It turns out that now, in the fifth year of the full-scale war, almost every family in Ukraine has lost someone. For me, you are the closest person who has experienced such a loss.

1:06 That's why I want to record this conversation—to document the story of a seemingly ordinary family from an ordinary Ukrainian city.

1:22 Just to preserve it in history and to show that there are many families like yours. It's not only high-profile stories that matter. Through this talk, I want to convey that every family and every loss is valuable.

1:44 Behind every loss, there are no mere numbers or statistics; there is a human story. Today, I'd like to talk about your story, about the story of your dad, who gave his life so that we could live in a free country under a peaceful sky.

2:10 Thank you so much for agreeing to this.

2:13 You're always welcome.

2:15 Let's go back to the very beginning. On August 6, 2005, a baby girl named Polina Olehivna Bohach was born in Khmelnytskyi.

2:31 I know you were a very wanted child, and I know your dad really wanted a daughter. His little girl, right?

2:40 Yes, he got his little girl.

2:43 How do you remember your dad from your childhood? What is the first image that comes to your mind?

2:54 Well, I suppose like for any child, he was just that close person you could always have a fun time with. My very first childhood association with my dad is the circus.

3:08 Our tradition—he would always take me to the circus. We also went out for pizza a lot. I even remember him picking me up one day—I can't recall if it was from school or kindergarten. I was very small, either first grade or still in kindergarten.

3:30 I ate so much pizza that day. I remember him calling my mom like, "Can you believe it? She ate five slices of pizza!" He was always the one picking me up, taking me out for walks.

3:51 I vividly remember a photograph where I'm holding pigeons like this. I think that was near the circus too. So, my strongest memories and images of him are filled with joy, just our walks together.

4:10 Basically, like anyone's childhood—just the happy moments.

4:18 Honestly, when you showed me childhood photos with your dad, even though I never knew him, I got the impression that he was a very joyful person. In the pictures, he's always smiling with you, goofing around. What you're saying completely mirrors the energy in those photos.

4:41 Exactly. My dad always loved joking and teasing. I can count on one hand the times I ever saw him in a bad mood. He was always cracking jokes; that was his signature trait. He loved to tease me, but it was always done with so much warmth.

5:16 My mom used to tell me stories from when they were young, saying she fell in love with him because of his sense of humor. He played the guitar and was incredibly charismatic.

5:35 Yes, absolutely. Do you have a single brightest or funniest memory with him? Is it the circus and pizza, or is there something else that stands out?

5:52 The first thing that comes to mind is being in the car. He went on a business trip and often took me along so I could see new things and learn.

6:09 We were driving somewhere, I don't remember where, and on the way back, a massive downpour started. I think it was the first time in my life I'd ever seen a storm that violent. I was sitting in the back seat, and you know how during heavy rain, passing cars create a massive wave of water spraying everywhere? I was glued to the window, completely thrilled by the water splashing against us.

6:41 I also just remembered: I was about four or five years old when my dad bought me a pink bicycle. It had a little squeaky horn and a pink flag attached to the back.

7:01 We brought it to our building, and I tried to get on and ride it. Dad asked, "Do you know how to brake?" I said, "Of course I do." But the truth was, I had no idea how to brake; it was my little secret. There's a slight downward slope, a little hill, leading from my building entrance to the next one.

7:26 So I got on, started moving, and the bike began picking up speed down the hill. I took my feet off the pedals, and my dad later told me my pigtails were just flying in the wind behind me. I screamed, "Da-a-ad!" because I realized I was about to crash straight into the neighboring entrance. Luckily, he caught me. Everything turned out fine.

7:48 Hearing you talk, it really sounds like you were a total daddy's girl. Is that accurate?

7:58 Well, the reality is that my parents were divorced.

8:04 How old were you when they split up?

8:06 I was just a baby, about a year old. So I didn't get to spend a massive amount of time with him—maybe not as much as I would have naturally wanted due to certain life circumstances.

8:30 But I always loved spending time with him. For me, it was always a major event: "Dad is picking me up for a walk today!" Mom and I would pick out the prettiest dress, get all dressed up, and I'd go out with my dad.

8:48 Given their divorce, how present was he during your childhood, and how did that change as you grew up?

8:59 Overall, we tried to see each other often. In first and second grade, we saw each other every single day because he drove me to school.

9:14 He would pick me up from home and drive me to school, and he always teased me. I lived with my mom, grandma, and grandpa. On weekends, my grandma often made sweet cottage cheese vareniki. I absolutely loved them, especially the next day when she would fry them up in a pan. That was our staple Monday morning breakfast. My dad would always laugh and say, "So, was it vareniki for breakfast again today?"

9:52 Back then, we saw each other daily. But as I grew older, I think we started seeing less of each other—I had after-school activities, more studying, and I wanted to hang out with friends. There was also a time when my dad worked abroad, so he was gone for long periods. We definitely saw each other more when I was younger.

10:30 So during your teenage years, you saw less of each other and drifted apart a bit.

10:41 Perhaps.

10:44 You mentioned seeing your dad less than you wanted to. Did you hold any resentment toward him?

10:52 No, I never felt resentful about that. I never had any specific bitterness toward my dad.

11:06 I had a friend whose parents were together. Her dad would walk her to kindergarten and braid her hair. As a little kid, I wanted my dad to drop me off or pick me up too. Whenever

I started crying to my mom that I wanted that, she'd immediately call him: "Hello, you need to pick up your daughter from kindergarten tomorrow."

11:33 My mom was like that: if something was upsetting me, she fixed it right then and there. She handled everything. She would explain the situation to me, so I understood it reasonably well. I always looked forward to seeing my dad; there was no resentment.

12:03 Did you two ever actually talk about this—about you wanting to see him more often and wanting him to be more present in your life?

12:17 I don't really remember, to be honest. No clear memory stands out, so I don't know what to tell you.

12:30 I know your dad felt his absence deeply because of working abroad. I heard that for your 11th-grade graduation, he gave you a bouquet of roses and told your mom that every rose in that bouquet represented a year he had missed. How many roses were there?

12:59 Eleven.

13:00 Eleven, right.

13:02 They were these large red roses, exactly 11 of them. Around 9th or 10th grade, and the beginning of 11th, my dad and I went through a rough patch. Things took a turn for the worse. We had conflicts because, from my perspective, things looked different. I wanted him to open up to me more, to share more of his life. I got really angry with him when he went abroad and didn't tell me. For me, that was a deeply hurtful moment.

13:53 Right. After that, I decided he didn't care about my life at all, even though he tried to prove otherwise.

14:04 Did you talk it through, or did he show it through his actions? How did that play out?

14:13 I just remember that 10th grade felt like a tightly wound string. I acted very cold because I was hurt. And I didn't see any major actions from his side to prove me wrong either.

14:38 But then, in 11th grade, the war broke out. The invasion started on the 24th, and he was supposed to go back abroad on the 26th. In the beginning, there was a brief window to leave quickly, and my grandma told him to go. But he said, "No, I'm staying here. If I leave, who is going to defend us?"

15:08 Yeah.

15:09 I think it was during that time when he stayed in Khmelnytskyi that we truly started talking more. He began calling me himself much more often, and we could talk for an hour. Our relationship gradually started getting back on track. Before that, the distance kept us apart—he was at work, I was studying, and we just couldn't manage to connect.

15:53 So that really was the turning point. The war forced you to reconnect, so to speak.

16:03 I think so, yes.

16:07 How did things evolve from there? I witnessed some of your funny conversations, like how he knew you were a neat freak and couldn't comprehend how you survived living in a student dorm. What did those conversations mean to you? By your freshman year, you were calling each other almost every single night.

16:44 Not almost—every single night. Back in 11th grade, when he was abroad, he suggested I go to university there and offered to support me. But I couldn't picture myself living abroad and didn't want to go. My mom pushed for it too, but I firmly decided against it. By 11th grade, I was choosing my major, and I discussed it with my dad.

17:38 He asked me all about it, showed real interest. That's when he said he would help pay for my education. He and my mom agreed to split the tuition, but it turned out he covered the entire cost himself. For me, that was a powerful gesture—neither my mom nor I expected it. That regular communication became the foundation for healing our relationship; he genuinely cared about what I wanted and where I was applying.

18:30 By the time I moved to Kyiv, the war had brought us so close. He even started talking to my mom again.

18:41 So they hadn't spoken at all since the divorce?

18:47 No, my dad had another family, and things were tense between them. But once the war started, everything began to shift. He even offered to come help me move into the dorms and carry my things. But my mom and I were so unaccustomed to that kind of care—we hadn't had that close connection for years—so we approached it with caution.

19:41 But once I moved to Kyiv, he called me every single day. He'd ask how I was managing in the dorm because he knew that at home, my mom and grandma kept everything spotless. I was always pristine, never wore dirty slippers. He'd say, "My God, I don't know how you're going to survive in Kyiv in that dorm, it's completely out of your element."

20:19 But I actually loved dorm life! I remember when we arrived to move in, my mom took one look at the conditions and thought, "We need to start looking for an apartment." But I said, "No, I'm living here." My dad worried so much; he called every day to check if I was doing okay.

20:50 We were in touch every day. I remember making meatball soup and sending him a photo, and he'd reply with a picture of the borsch he just cooked. We'd joke around on video calls. We became so close, yet I still felt this inner cognitive dissonance: years of tension, and suddenly this profound closeness. I was overjoyed by how our relationship had transformed over those last two years, but a part of me was still amazed that it was even possible.

21:56 Our relationship is healing, you're happy, and you're finally making up for lost time. And then comes the news that he's been mobilized. How did you take it? Did he tell you himself, or did you find out from your mom?

22:22 I knew that from the very first days of the full-scale invasion, he went to the enlistment office and registered. My dad had served in the military before; he was a sergeant. So he was ready to go from day one, but back then they told him they had enough volunteers and there was no immediate need.

22:58 Then I remember—it was in the spring—we were talking, and he said, "Can you believe it? Someone knocks on my door, I open it, and it's the enlistment office with a draft notice. My heart sank, I thought: this is it." Then he adds, "Turns out they were looking for my neighbor." I said, "Dad, are you crazy?" And he actually told them, "My neighbor isn't home, but if you want, leave the notice with me, I'll pass it on."

23:31 Barely a month later, he called to say he received his official draft notice. I immediately started wondering if there was any way out of it. His employer promised to get him an exemption because he operated a massive printing press that produced packaging for milk and other grocery products. It takes a long time to train someone for that job, and it was basically just him and one partner. Two weeks later, he told me the exemption went through, and I breathed a sigh of relief.

24:59 But it turned out nobody had actually filed the paperwork. It got to the point where he was almost accused of draft evasion. Fortunately, he found out just in time. I knew nothing about this; my mom told me. They had met up for coffee when he was giving her the money for my next college tuition payment.

25:37 My mom told him, "Just make sure you tell Polina yourself, because she wants to know the truth. Don't let it be like that time you went abroad without telling her." He promised he would, but he kept delaying it, not knowing how to break the news.

25:59 So you already knew everything from your mom?

26:02 Yes, I knew from my mom, but I pretended I didn't. He called about a week or two later and told me he was being sent to Rivne for training. That was in May. At university, we were just working on a public service announcement about a soldier holding an apple.

26:46 I traveled back to Khmelnytskyi. My grandmother (my dad's mom) lives nearby there. Dad called me: "Let's go to grandma's, she made vareniki and pelmeni." I said, "Of course, let's go."

27:07 I had my last two classes remaining that day—we had to defend our project. I showed them our work, and everyone praised us. My grandma already knew he was leaving, but my dad still hadn't told me himself. Grandma later told me, "I was sitting there thinking: why won't you just tell Polina? It's the perfect opportunity."

27:40 And that turned out to be the very last time we saw each other—at my grandma's place, over vareniki. We sat there eating his favorite plums. After that, I waited for him to tell me, acting like I was completely unaware. He left for Rivne. We spoke every single day; he'd tell me what they did, what they were being fed. We were constantly connected.

28:23 What was his mood like when he called? Was he upbeat, or did you detect any anxiety?

28:39 He was always upbeat, keeping his spirits high even there. When he told me he was going, he just said, "Everything will be fine." We tried to brainstorm ways to figure something out, but he refused: "No, I'm going. I'm going to protect my daughter. If not me, then who? I won't hide behind a woman's skirt." Even during training, he kept cracking jokes. That high morale and his sense of humor—that was his trademark.

29:29 How long was he there?

29:35 A bit over a month—about five or six weeks. I kept asking where he was being deployed, and he kept saying he didn't know yet. My mom's birthday is June 25th, and my dad's is June 26th. He always playfully took offense at my mom, saying, "We celebrate your birthday, and by the time mine comes, everyone is exhausted. It's not fair, why is your birthday always more fun?" We had a tradition of going to the Dniester River for my mom's birthday.

30:22 I was at the river, and on June 26th, I called to wish my dad a happy birthday. It was a milestone—he turned 45. We talked briefly because he said, "Let me call you back, we're about to get our assignments." I told him I'd be waiting.

30:50 He called back and said, "Reporting in, since you always want to know everything. I'm being sent to Sloviansk, serving in the 10th Separate Mountain Assault Brigade 'Edelweiss'." I said that was good and asked when he was leaving.

31:17 That was June 26th. He had left for training around mid-May, the 18th or so. So the training lasted about a month and a half. They were assigned on the 26th and sent to Sloviansk the very next day—they moved them immediately.

31:58 Do you know what his role was in the brigade? What he was doing there?

32:06 He was in the infantry, a sergeant. He didn't share specific details about his duties. He mostly sent videos from training—like how they were taught to crawl under tanks—or cute videos of dogs. But he didn't tell me what exactly he was doing in Sloviansk.

32:38 Were you able to maintain that same daily connection? Because being on the frontline is a completely different story compared to training.

32:55 He was only at the frontline for 10 days. During that time, we spoke on the phone maybe three times; mostly we just texted. Right before deploying, he came back to Khmelnytskyi from training for just one day. I happened to be there too, but I was invited to a birthday party, and we were supposed to go away. Dad told me he was coming, but... I don't exactly blame myself now, but it makes me feel deeply uneasy that I couldn't set aside even half an hour to see him. I was a thousand percent sure that we had plenty of time ahead of us and that everything would be fine. I guess I was living in a fantasy world.

34:05 It turned out that that day at grandma's was the last time we ever saw each other. He came back for just one day to buy some gear and pack up. We were heading out of town, and it just didn't work out for me. He told me, "It's okay, it's okay, we'll see each other soon." I believed him...

34:41 I really fell for that "see you soon" promise. Looking back, I feel so much regret that I didn't set aside even half an hour just to see him one last time.

34:53 But your dad is always with you. Do you feel that?

34:57 Yes, I do. Once he was deployed to the frontline, we texted and managed to speak on the phone a few times. The very first time he arrived there, he called me from a different number. I saved it as "Dad Called" just so I'd know it was him. I never initiated the calls myself because I didn't know if it was safe or allowed. I would just text him, "Call me when you can," and wait. His main number was almost always out of reach.

35:37 I was always the one waiting for his call. I vividly remember our last text exchange, just a couple of days before he passed away. He asked if everything was okay with me. I asked how he was doing. He replied, "Yeah, all good, still alive for now." I told him, "Don't talk like that. Take care of yourself, I love you." That was our last conversation.

36:13 Your dad passed away on July 5, 2023. How and when did you find out?

36:29 We had a trip abroad planned, a beach vacation. We were actually leaving on July 5th.

36:37 Just you and your mom?

36:39 My mom, her sister, and my cousin—the four of us girls. From the very beginning, nothing about this trip was going right. Hotels kept rejecting our bookings for no clear reason, and then we had issues sorting out the flights. We even started thinking, "Maybe we shouldn't go anywhere." But in the end, everything fell into place.

37:32 My mom had a really bad dream back then. She was terrified it was a bad omen for our travels, but she wouldn't tell us what the dream was actually about. We just went ahead with the trip. We crossed the border quickly, and everything seemed absolutely perfect.

38:02 While we were on the road, I told my mom, "I really want to text Dad to check on him, but I feel so awkward doing it—he's out on the frontline, and here I am going to the beach. I know he'll ask how I am, and it just feels wrong."

38:27 When we were at the airport, my dad's brother-in-law called my mom. She texted him back saying we were abroad and couldn't talk right then unless it was urgent. He didn't reply. So, we didn't end up speaking, and we just flew out to our destination. Everything was beautiful—the sea, the music, a wonderful holiday atmosphere.

39:09 We came back to our room to get ready for dinner. I was sitting on the bed. My mom was talking to someone on the phone. She hung up, turned to me, and simply said, "Polina, your dad is gone."

39:36 My immediate reaction was a strange defense mechanism—I started to laugh. I sat there feeling this urge to laugh, even though I knew it was completely inappropriate. I was in a total state of shock for several minutes. I couldn't comprehend how ten whole days had already passed since it happened. I was devastated. I immediately called my grandmother, my dad's mom. She was sobbing, and that's when it hit me that it was real. The identification was scheduled for the next day; his wife and sister were going.

40:25 You just sit there all day, waiting and thinking. Naturally, the vacation was completely over for us. That evening, we went for a walk along the promenade. My face was completely swollen from crying, and I couldn't even see what was in front of me. I just walked and wept, unable to wrap my head around it. The next day, they called to confirm the identification. Waiting for DNA results would have taken too long, but his sister and wife recognized him.

41:12 Did they mention how they recognized him?

41:19 By his hands. My dad had these long, elegant, musical fingers—perfect for playing the guitar. They said they knew him by his hands. He also wore a wooden cross around his neck, and a piece of that cord was still there.

41:45 What were those first few days like after receiving news that completely changes everything? I remember you initially texting that you were holding up, sending video messages on Telegram in a relatively okay mood, but an hour or two later, you would just break down completely. Can we look back at how you coped during those first days?

42:20 It was incredibly difficult for me; I cried every single day. My friends tried their best to distract me. For the first two or three months, those thoughts were with me 24/7, just constant background noise. I woke up with it, I went to sleep with it. At night, my mind would race, and I would even write things down in my notes app.

43:14 It hit me especially hard on the day of the funeral. He had been identified, and the service was set for the very next day, but it would take us two full days to travel back. We thought about dropping everything and returning, but we realized we wouldn't make it in time, and delaying it wasn't an option because it was the height of summer.

43:46 There was a video report posted on Facebook. A local channel in Khmelnytskyi was filming every farewell service for our fallen heroes at the time. I sat there that evening, watched the broadcast, and just sobbed uncontrollably. The other three girls were all trying to comfort me. I was overwhelmed by guilt because I wasn't there. On one hand, maybe it was for the best, because I don't know how I would have survived seeing it. On the other hand, it broke my heart that I couldn't be there to walk him on his final journey. It was a closed-casket funeral due to the severity of his injuries—his upper torso had been completely shattered.

44:53 I only managed to pull myself together a bit on our last day there. I remember texting you that it was the first day I hadn't cried yet. It was so painful. You replay everything in your head, thinking, "My God, we had just finally mended our relationship, we had found the understanding we searched for for so long, he spent so little time on the frontline, and then this happens."

45:44 When I was preparing for this interview and looking back at our texts from that time, I noticed you returned to Ukraine around July 20th. Hardly any time had passed, yet you were already writing, "I'm looking into SMM courses, I'm going to start working, and tomorrow I'm sorting out paperwork." It felt like you were using work as a way to escape those constant thoughts.

46:37 Perhaps. Even when university started again in September, I still caught myself trapped in those thoughts. Staying busy helped distract me, but even the paperwork—it was all paperwork regarding my dad. It drained so much of my energy. You plunge right back into the grief, filling out endless forms, sitting in the military enlistment office feeling completely numb and exhausted. But I tried to start working, things began to look up a bit, and it did offer some emotional relief.

47:45 In the beginning, you often said you couldn't believe he was gone and that you'd never see him again. When did that stage of denial break, and when did true acceptance set in?

48:17 For a very long time, I kept saying I didn't believe it. Maybe it was precisely because I hadn't been to the funeral, so it all felt like an illusion. I would go to the cemetery, stand

there looking at his grave with my eyes full of tears, and still not believe it actually happened. True awareness of the reality probably only came about a year later.

49:13 I used to want so badly for him to appear in my dreams, just to feel some kind of connection. And every single time he did appear, I would dream that he was calling me to say, "I'm alive." I suppose that was just what I desperately wanted to believe. I remember the day we were waiting to find out whether he would be officially declared KIA or missing in action. I caught myself thinking, "Let him be missing in action, as long as he's still alive somewhere."

50:00 But now I realize that living with that kind of uncertainty is even harder. You have no idea what happened to the person, whether they are in captivity or dead without a body to bury. If it took me a year to accept the loss when I knew the truth, I can't imagine how much worse it is for families of the missing. It must torture you every single day. Living with loss is hard, not just in the first year, but for the rest of your life.

50:55 Did you ever consider seeking professional help? I remember gently suggesting that a psychologist might make things a bit easier, but I never pressured you because it's such a personal choice.

51:28 The thought of seeing a therapist was always there in the background, but I never felt an acute need for it. I felt like I could handle it on my own, and I had loved ones around to support me. I don't regret not going. Things turned out the way they were meant to.

52:11 You mentioned it took a year to accept the reality. Was there a specific moment when things started to feel a little lighter, if such a moment even exists?

52:35 I'd say it wasn't until the third year after his death that I finally stopped crying the moment I walked into the cemetery. I felt a bit more grounded. Of course, even now, I can come across a video, get lost in my thoughts, and break down crying all over again. The pain never truly fades away. But I have noticed that going to visit his grave has become a bit easier for me.

53:28 Almost immediately, within the first month after he died, I printed out a photo of him. It's one of the few pictures where he's wearing his military t-shirt. For a long time, that photo was always with me—first on my bedside table in the dorm, then on a shelf in my apartment, and now in my new place, I keep it in my vanity table.

54:09 What does that photograph mean to you? A lot of people do the opposite and hide everything away to avoid triggers.

54:27 For me, it did the opposite—it comforted me. It gave me a sense of his presence. I loved looking at it; he has such a bright smile there. Whenever I missed him deeply, that photo brought me warmth.

54:59 What about the photo of your dad when he was young, the one you keep under your phone case? Is that also about keeping him close?

55:20 Yes, absolutely. When my mom and I went to visit my grandmother for the first time after returning to Ukraine, we sat together and talked, and there were so many tears as we shared memories. Then grandmother brought out a photo album. As we were looking through it, I saw this picture and said, "Grandma, I'm taking this one." I had a clear phone

case at the time, so I put it straight in. Over time, I changed cases and didn't carry it for a while, but lately, I've put it back. It's a way to keep his memory alive. Sometimes I look at it and think, "Wow, he really was a handsome guy."

56:34 How did the idea for your tattoo come about? If I recall correctly, you got it in September. Tell me about the inscription and how you made the decision.

56:56 Right after he died, I knew immediately that I wanted to get something in his memory, something that would always stay with me. I hesitated for a long time over what exactly it should be. Eventually, I chose to get it on my ribs, right by my heart. It says: "I am because you were."

57:41 The meaning behind it is simple: I exist because of him. And no matter how complicated our relationship might have been at times, perhaps those challenges are exactly what shaped me into the person I am today. My dad always told me he was proud of me, that I was his flower, and that he was so happy to have the daughter he had always dreamed of.

58:29 It also symbolizes that I am able to be here today because he went out there to protect us. Just like he said: "I'm going to protect my daughter." It's because my dad and all our soldiers were out there on the line that we are able to be here now. It's both a deeply personal story between a father and his daughter, and the story of a fallen hero.

59:08 One last question to close our conversation. You remember your dad as this incredibly joyful, life-of-the-party kind of person. What kind of grandfather will you tell your future children about? Because we both know you will definitely have them one day.

59:51 I'll tell them exactly that—that he was the soul of any gathering, incredibly funny, and that he would have been absolutely thrilled to meet them. Before he passed, he was already teasing me, asking when he should start preparing for my wedding. I'd tell him, "Dad, hold on, I just started university, what wedding?!" He was always asking if I had a suitor yet and when he'd get to meet him. I will tell them only the most beautiful things about their grandfather.

1:00:45 Thank you so much for opening up and having this conversation. This is something truly precious that you'll be able to show your children in the future.

1:00:52 Thank you too.

АНОТАЦІЯ

Перепечко І.В. Відеопроєкт на платформі «Ютуб» про загибель батька-військового.

Ключові слова: журналістика травми, відеопортрет, воєнна втрата, етичне інтерв'ю, аудіовізуальний медіапродукт, документалістика, горювання, журналістська етика.

У кваліфікаційній бакалаврській роботі досліджено теоретичні та практичні засади створення аудіовізуального медіапродукту на тему переживання воєнної втрати. Особливу увагу приділено принципам журналістики травми, етичним стандартам роботи з героями, які мають досвід втрати близьких, а також психологічним аспектам інтерв'ювання людей, що пережили травматичні події. Проаналізовано сучасні українські медіапрактики висвітлення теми загибелі військових і досвіду їхніх родин.

Практичною частиною роботи стало створення відеопортрета доньки загиблого українського військовослужбовця Олега Богача. У проєкті використано формат портретного інтерв'ю, що дозволив зосередитися на особистій історії героїні, процесі проживання втрати та збереженні пам'яті про батька. Під час підготовки та виробництва медіапродукту застосовано принципи журналістики травми, що передбачають повагу до особистих меж співрозмовника, уникнення ретравматизації та створення безпечного комунікаційного середовища. Робота охоплює всі етапи створення відеопродукту: розроблення концепції, збір архівних матеріалів, проведення зйомок, монтаж і підсумковий аналіз результатів. Доведено, що дотримання етичних стандартів і глибоке розуміння психологічних особливостей героїв сприяють створенню якісного та суспільно значущого медіаконтенту.

ANNOTATION

Perepechko I. A YouTube video project about the death of a military father.

Keywords: trauma journalism, video portrait, war loss, ethical interview, audiovisual media product, documentary storytelling, grieving, journalism ethics.

The bachelor's qualification thesis examines the theoretical and practical foundations of creating an audiovisual media product dedicated to the experience of war-related loss. Particular attention is paid to the principles of trauma journalism, ethical standards of working with people who have experienced the loss of loved ones, and psychological aspects of interviewing individuals affected by traumatic events. The study analyzes contemporary Ukrainian media practices of covering the deaths of military personnel and the experiences of their families.

The practical part of the thesis involved the production of a video portrait featuring the daughter of the fallen Ukrainian serviceman Oleh Bohach. The project uses the format of a portrait interview, which made it possible to focus on the protagonist's personal story, her experience of grief, and the preservation of her father's memory. During the preparation and production process, the principles of trauma journalism were applied, including respect for personal boundaries, avoidance of retraumatization, and the creation of a safe communication environment. The thesis covers all stages of video production, including concept development, collection of archival materials, filming, editing, and final evaluation of the results. The study demonstrates that adherence to ethical standards and a deep understanding of the psychological characteristics of interview subjects contribute to the creation of high-quality and socially significant media content.